

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

§. 3. An fiat Sacramentum, si fidelis ineat matrimonium cum infideli?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

requiri verba, solum regulariter; ergo, non semper; ergo non substantialiter. Ex hoc autem, quod nullum aliud Sacramentum celebretur per epistolam, vel alium, nihil sequitur; quia non est omnium eadem natura. Matrimonium porro, cum, quatenus est contractus, sit assumptum ad rationem Sacramenti, & ille celebrari possit per Epistolam, vel Procuratorem, proprium habet, quod aliis commune non est. Nam Sacramentum poenitentiae non habet utrunque rationem iudicii, sed iudicii arcaui inter solum Iudicem, & personam Rei, uti constat ex Ecclesiae definitione, negantis absolutionem absentis.

348. Si queras, an matrimonium fidelium sit Sacramentum in fieri, vel facto esse? Resp. esse verum Sacramentum non tantum in fieri, sed etiam in facto esse, doceri à Sanchez. l. 2. hic D. 5. n. 7. & aliis. Quoad I. partem omnino est affirmanda; quia, quando sunt omnia constitutiva Sacramenti eo modo, quo requiruntur, nequit abesse Sacramentum; sed dum contractus matrimonii cum intentione faciendi Sacramentum est in fieri, sunt omnia constitutiva Sacramenti eo modo, quo requiruntur; contractus enim cum intentione faciendi, quod facit Ecclesia, ponitur, & primò est, ut immediate prius non fuerit. Nam hoc est rem fieri, propriè; sed tunc nec institutio Christi deficit; ergo. Quoad secundam verò partem probabilius negatur cum Castropalao D. 2. de spons. p. 2. n. 3. Credibilis enim est, quod Sacramentum matrimonii, licet sit signum practicum gratiae sanctificantis in sui susceptione; sui tamen usu non sanctificet conjuges ex opere operato, prout est communis sensus Doctorum teste Castropal. cit.

349. Ex hoc autem, quod conjuges, etiam post celebratum inter se matrimonium, perpetuo uniti significant unionem Verbi cum natura humana, & Christi cum Ecclesia; & hac ratione sint signum rei Sacrae, divinitus institutum, non sunt tamen signum practicum gratiae, nisi in susceptione; non, in usu, nec paritas ab Eucharistia urget; haec enim habet esse signum gratiae practicum, seu causativum in sui usu, ex eo, quod institutum sit in spirituale alimentum animae, imitatio

Tom. IV.

ne cibi, & potus corporalis, qui non nutrit, nisi usu suo, & sumptione praevia.

S. 3.

An fiat Sacramentum, si fidelis in-
eat matrimonium cum infideli?

Supponimus, quod fidelis ex dispen- 350.
satione Pontificis validè contrahere possit, cum infideli. Ad quaestionem igitur propositam, affirmat Sotus in 4. dist. 26. q. 2. a. 3. sed rectius negatur cum Sanchez. l. 2. hic D. 8. n. 2. Quia Sacramentum ex parte utriusque est unicum in numero, & indivisibile; ergo non potest afficere, nisi utrumque contrahentem; sed infidelem afficere non potest, cum sit incapax; ergo nec fidelem, praesertim cum sicut non unus, sed uterque est Minister, sic in utroque necessaria sit intentio, qua in infideli esse non potest. Contractus enim indivisibiliter procedens à contrahentibus est materia matrimonii, qua est Sacramentum, ut dicemus infra: ergo si nequeant ambo Sacramentaliter contrahere, contractus, in quantum ab illis procedit, nequit esse Sacramentum.

Quaestio est, an matrimonium infide- 351.
lium, suscepto baptismo, evadat Sacramentum? ante responsum sup. etiam apud infideles matrimonium legitime contrahi, & validum esse, ut habetur c. Gaudemus 8. de Divort. ibi: cum Sacramentum conjugii apud fideles, & infideles existat; & c. de infidelibus. 4. de Consang. ubi Innocentius III. Archiepiscopo, & capitulo Tirenfi rescribens, ait: de infidelibus ad fidem conversis, utrum si ante conversionem suam secundum legis veteris instituta, circa gradus consanguinitatis à Canone denotatos conjuncti fuerint, separari debeant post baptismum? duximus respondendum, quod matrimonium sic contractum, non est post baptismi lavacrum separandum; cum à iudeis Dominus requisitus, si liceret Uxorem ex quacunque causa dimittere, ipsis respondit: quod DEUS conjunxit, homo non separet: per hoc innuens esse matrimonium inter eos. Hinc Infideles, facti fideles, non contrahunt denuò, sed in legitimo matrimonio prius inito perseverant; ita Sanchez. l. 2. hic D. 9. n. 1. quo posito.

M 2

Ad

352. Ad quæstionem propositam triplex est sententia: prima docet, fieri Sacramentum suscepto baptismo, post novum consensum; sic Henriquez. l. 11. de matr. c. 8. n. 1. & c. 15. n. 2. Altera idem affirmat, quin requirat novum consensum post baptismum, contracto tamen prius legitime matrimonio; & hanc, ut probabilior, tenet Sanchez. cit. n. 5. postrema verò negat omnino, fieri Sacramentum; sic Castropalaus cit. D. 2. de sponsal. p. 2. n. 17. quam etiam probabilior, iudico. Quia Sacramentum tunc solum fit, quando in fide Christi contrahitur à Sponsis contractu legitimo, cum intentione faciendi, quod facit Ecclesia; hoc autem non fit, quando conversi baptismum suscipiunt, quod pat. 1. si de novo non consentiunt; 2. esto postea novum consensum eliciant; hic enim consensus non constituit illis mutuo, sed tantum approbat jus, utriusque prius legitime constitutum; Ergo.

353. Quare not. 1. licet legitimum matrimonium infidelium, post susceptum baptismum, fiat insolubile, sic, ut neuter possit alterum relinquere, prout antè poterat, si ipse conversus fuisset, altero in sua perfidia remanente: hoc tamen non provenire ex eo, quòd prior contractus à non baptizatis renovetur; sed inde, quòd suscepto baptismo tollatur causa prædictæ solubilitatis, in eo sita, quòd unus, non alter baptismum susceperit.

354. Not. 2. concedi, matrimonium legitimum infidelium, consummatione ejus post susceptum baptismum, reddi omnino insolubile, non ex hoc, quòd consummatione Sacramentum efficiat novus contractus suscepto baptismo, ut dictum est: sed ex eo, quòd legitimi matrimonii consummatio (facta à fidelibus) significet unionem Christi cum Ecclesia, & Verbi cum natura humana.

355. Not. 3. negandum esse, quòd matrimonium tunc fiat Sacramentum, quando ambo, solum habitu, contrahunt in fide Christi. Non enim potest esse aliquid tale in habitu, nimirum perseverantiâ habituali, quòd ante nunquam fuit, in actu: sed antequam infideles baptizentur, non contraxerunt in fide Christi actu; ergo quando infideles baptizantur, non

contrahunt in fide Christi habitu: ergo nequit tunc esse Sacramentum habitu, saltem sine novo consensu; sed nec novo consensu accedente, quia hic non dat, sed solum approbat jus conjugale præexistens; Ergo.

Unde, quando matrimonium infide- 356. lium in c. Gaudemus. 8. de divortis, dicitur Sacramentum, ibi: quòd, cum Sacramentum conjugii apud fideles, & infideles existat, per Sacramentum inibi non intelligatur Sacramentum, quod suscipientes sanctificet allatione gratiæ sanctificantis; hæc enim Sacramenta non reperiuntur, nisi in vera Ecclesia. c. quia ex sola. 24. q. 1. t. Extra Catholicam. 1. q. 1. sic, ut extra illam nullum tale reperiatur. c. Plerumque. §. hinc est. 2. q. 7. Cum enim infideles careant baptismo, quod est janua Sacramentorum, quæ sunt in vera Ecclesia; rectè sequitur, eos per matrimonium non habere Sacramentum tale, quale fideles, cum illi non sint de Ecclesia. c. Firmissime, de consecrat. dist. 4. c. Majores, de baptismo. Ut autem debita præstetur solutio ad cit. textum ex c. Gaudemus, responderet Covarr. de sponsal. p. 2. c. 1. §. Unicon. 4. Sacramentum conjugii apud infideles æquè reperiri, sed solo habitu, quod in fidelibus est actu; sed hæc responsio non procedit ut dictum est n. 355.

Alii dicunt, ibidem Sacramentum accipi largè, ac improprie respectu infidelium, in quantum aliquo modo designat unionem Christi cum Ecclesia, licet improprie, quia fide carent; ita Sanchez. l. 2. hinc d. 8. n. 1. Riccius in tract. de Jure Person. extra grem. Eccles. l. 2. c. 1. n. 8. ait, apud infideles reperiri Sacramentum, in quantum significat signum rei sacræ præcisè, aliquo modo sanctificantis subiectum suum, non interne per gratiam, sed quasi legaliter, & extrinsecè; non autem in quantum significat signum gratiæ institutum à Christo. Cæterum in eo textu sumi pro Sacramento in genere; ut est signum rei sacræ, probabilius est. Sic enim verificatur: Sacramentum conjugii apud fideles, & infideles existere, sed non eodem modo; nam apud fideles, signum rei sacræ, prout institutum est à Christo; apud infideles, prout erant ejusmodi signa in jure naturali, & lege veteri; sic Barbofa in cit. c. Gaudemus. 8. de divort. n. 5.